

**Julià
Guillamon**

Ser Carles Miralles

La setmana passada va morir l'hel·lenista, professor, assagista i poeta Carles Miralles i, de seguida que es va saber la notícia, vaig rebre un missatge de la meua amiga Henar Morera que havia estat alumna i deixeblla seva al departament de Grec de la Universitat de Barcelona a començaments dels anys vuitanta. Miralles havia estat també professor de l'assignatura Introducció als Estudis Literaris que es van inventar en un moment que hi havia bufetades per estudiar filologia i van pensar que abans que la gent comencés a especialitzar-se (a tots els departaments hi havia alumnes a carretades) calien uns principis generals. Veníem de l'institut o de l'escola privada, on havíem tingut bons professors de literatura, que generalment se centraven en la novel·la contemporània. A l'escola Vorammar, amb catorze o quinze anys, Manuel Navarra ens feia llegir Juan Goytisolo (gràcies!), a l'acadèmia Res Nostra Clelia Cisternas ens parlava dels escriptors del *boom* alguns dels quals –estava casada amb un nebot de Rafael J. Sender– coneixia personalment.

Enfront d'aquella literatura viva i militant de BUP i de COU, aquelles introduccions de primer de filologia van ser una benedicció del cel. Esperança Borrell ens feia traduir l'episodi de licantropia de les *Nits àtiques* d'Aule Gel·li. Encara ara hi penso quan passo davant de les tombes romanes de la plaça Villa de Madrid, un indret molt semblant al fossar on apareix l'home llop del segle II. Me n'hauria anat de genolls a fer llatí. Raquel Asún era una jove professora de literatura espanyola que ens parlava de *La Celestina*, i que ens va descobrir la gran filologia hispànica. Anàvem a la lli-

Dels nostres amors d'estudiants de divuit anys Miralles va ser el més arrabatador i perdurable

breria Herder del carrer Balmes i ens compràvem amb devoció el llibre de María Rosa Lida de Malkiel. Per menys de res m'hauria fet hispanista.

D'aquests amors dels divuit anys, Miralles va ser el més arribatador i perdurable. Després dels quatre conceptes generals, va dedicar el curs a parlar del mite de Narcís, començant per la tradició clàssica i acabant –ooooh!– per l'*Orfeu* de Jean Cocteau, amb una aturada al poema VI de *Les Elegies de Bierville* de Carles Riba. Tots volíem ser Carles Miralles. Aquella barreja de timidesa i sornegueria, la manera sensacional com anava desenvolupant els arguments fins arribar a un punt màgic i electritzant. Fins i tot la manera com, per trencar el gel abans de començar la classe, deixava rajar un comentari sobre les eleccions franceses o sobre el barber que l'havia esquilat el dia abans. L'Henar m'explica que, fascinada per la manera com treia el paquet de tabac, i com es passava el cigarret d'una mà a l'altra mentre elucubrava àgilment, va començar a fumar. Quina sort haver tingut un mestre com Miralles i quina enveja de l'Henar que, com que va fer grec, el va tenir quatre anys. I quin greu no haver-li pogut agrair aquelles classes meravelloses, dir-li tot el que hi vam aprendre i com el vam estimar.